

Samanta
Šenon

SEZONA KOSTIJU

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Samantha Shannon

THE BONE SEASON

Copyright © 2013 by Samantha Shannon

Published by arrangement with David Godwin

Associates, London

Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sanjarima

*Osim ove zemlje i osim ljudske rase postoji
jedan nevidljivi svet i carstvo duha.
Taj svet je oko nas, svuda.**

ŠARLOTA BRONTE

* *Džejn Ejr*, Šarlota Bronte, prevela Radmila Todorović. (Prim. prev.)

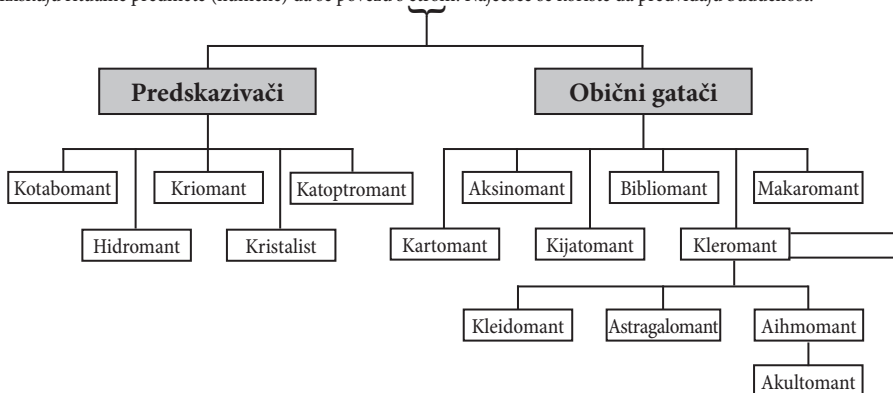
SEDAM REDOVA VIDOVNJAŠTVA

– Kako je navedeno u *O Vrlinama neprirodnosti* –

* I GATAČI *

– *ljubičasto* –

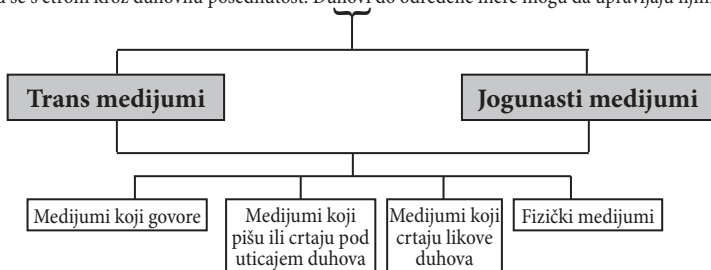
Iziskuju ritualne predmete (numene) da se povežu s etrom. Najčešće se koriste da predviđaju budućnost.

* III MEDIJUMI *

– *zeleno* –

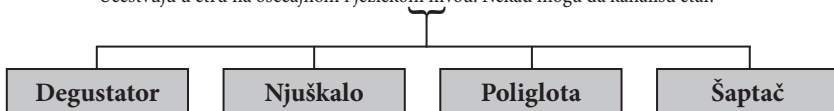
Povezuju se s etrom kroz duhovnu posednutost. Duhovi do određene mere mogu da upravljaju njima.

* IV SENZORI *

– *žuto* –

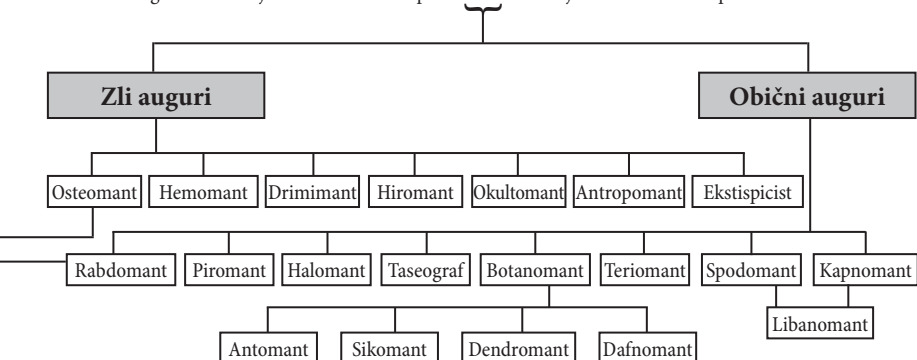
Učestvuju u etru na osećajnom i jezičkom nivou. Nekađ mogu da kanališu etar.

✧ II AUGURI ✧

– *plavo* –

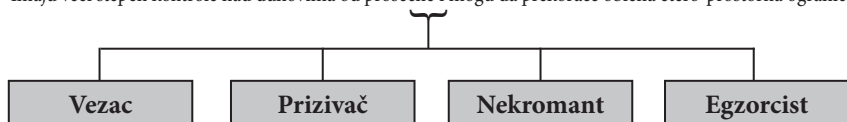
Koriste organske materije ili elemente da se povežu s etrom. Najčešće se koriste da predkažu budućnost.

✧ V ČUVARI ✧

– *narandžasto* –

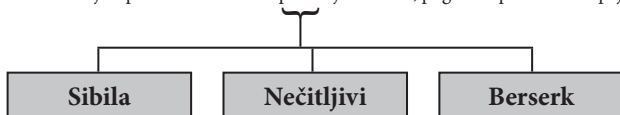
Imaju veći stepen kontrole nad duhovima od prosečne i mogu da prekorače obična etero-prostorna ograničenja.

✧ VI FURIJE ✧

– *narandžastocrveno* –

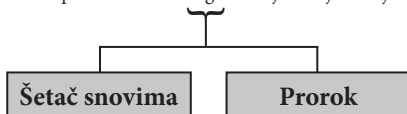
Podložni su unutrašnjim promenama kad se povezuju s etrom, pogotovo promenama pejzaža snova.

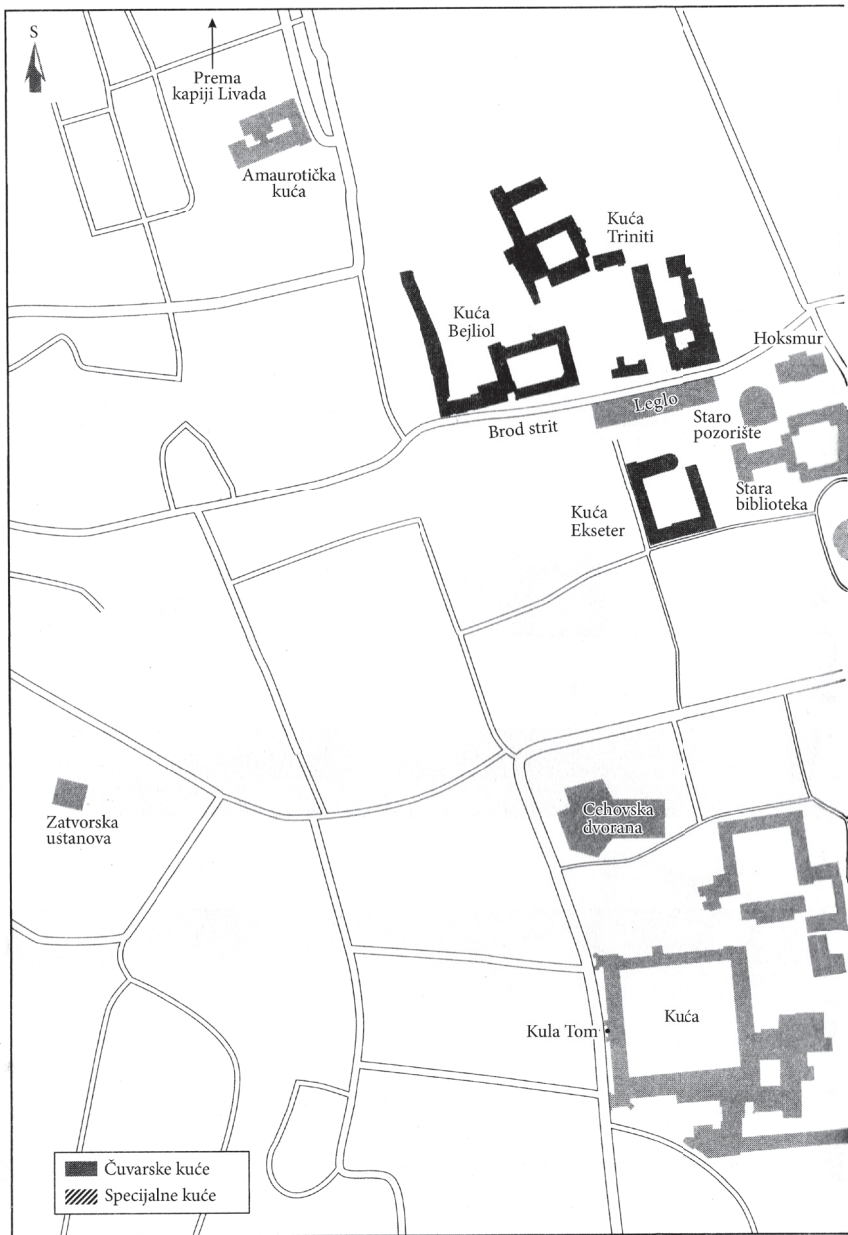

✧ VII SKAKAČI ✧

– *crveno* –

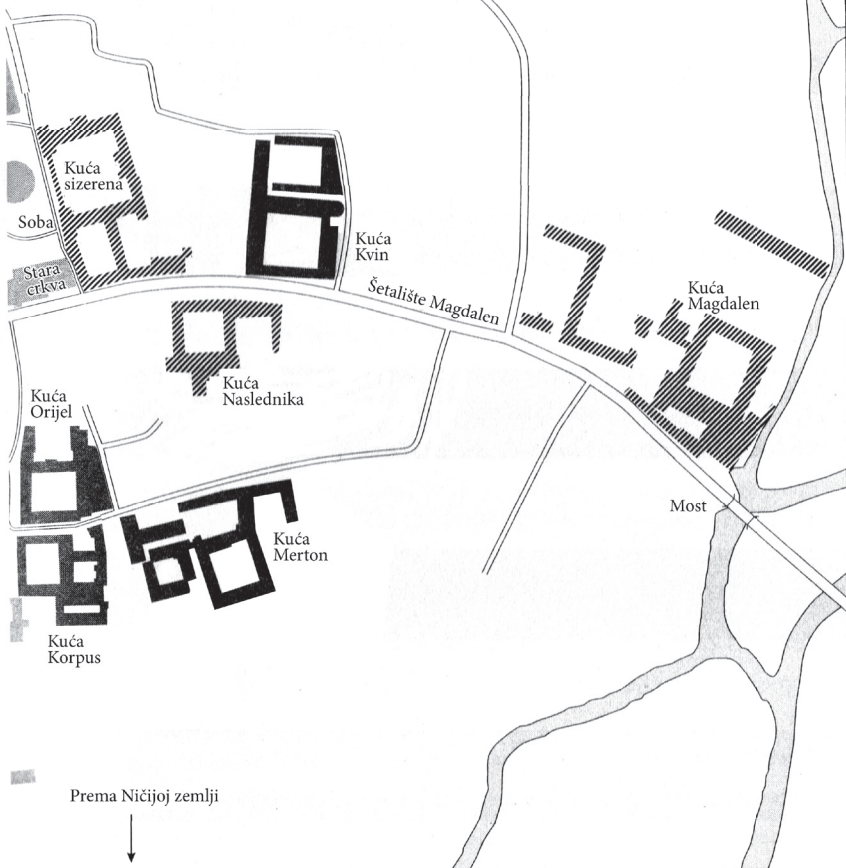
Mogu da utiču na etar izvan sopstvenih fizičkih ograničenja. Imaju osetljivost na etar veću od prosečne.

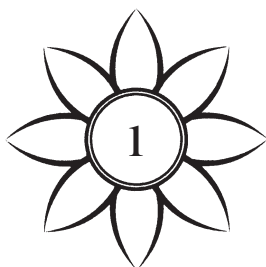

KAZNENA KOLONIJA ŠEOL 1
ZVANIČNA TERITORIJA SIZERENA

Brod strit

Prema Ničijoj zemlji

Kletva

Volim da zamišljam da nas je u početku bilo više. Ne mnogo, nagađam. Ali više nego što nas je sad.

Mi smo manjina koju svet ne prihvata. Ne izvan fantastike, a čak je i ona zabranjena. Izgledamo kao svi ostali. Nekad se ponašamo kao svi ostali. Na mnogo načina, mi *jesmo* kao svi ostali. Mi smo svugde, u svim ulicama. Naš život možete smatrati normalnim, pod uslovom da ne zagledate mnogo.

Ne znaju svi među nama šta su. Jedni će umreti u neznanju. Drugi znaju i njih ne mogu uhvatiti. Ali postojimo.

Verujte mi.

Od osme godine živim u delu Londona koji se ranije zvao Izlington. Išla sam u privatnu žensku školu, koju sam napustila kao šesnaestogodišnjakinja da bih se zaposlila. To je bilo 2056. godine. Ili 127. godine ako koristite scionski kalendar. Od

mladića i devojaka se očekuje da se snađu kako znaju i umeju, što obično podrazumeva nešto nezakonito. Ima mnogo poslova u uslužnim delatnostima. Moj otac je mislio da ću voditi jednostavan život; da sam bistra ali bez ambicija, zadovoljna onim što mi život donese.

Moj otac je pogrešio, kao i uvek.

Sa šesnaest godina stupila sam u zločinačko podzemlje scion-skog Londona – Scila, kako ga zovemo na ulicama. Radila sam među nemilosrdnim bandama vidovnjaka, spremnih da unište jedni druge kako bi preživeli. Svi su deo sindikata koji se grana po celoj citadeli. Na čelu sindikata je podgospodar. Odbačeni na rub društva, prinuđeni smo na zločin kako bismo napredovali. I zato smo postali još omrznutiji. Obistinili smo priče.

Imam svoje malo mesto u toj zbrci. Ja sam ženska, štićenica jednog mimičarskog gospodara. On se zove Džekson Hol, mimičarski gospodar sektora I-4. Ima šestoro zaposlenih. Zovemo se Sedam foka.

Nisam mogla da kažem ocu. On je mislio da sam pomoćnica u baru s kiseonikom, loše plaćeno ali zakonito zanimanje. To je bila laka laž. Ne bi shvatio kad bih mu rekla zašto provodim vreme sa zločincima. On ne zna da mi je mesto uz njih. Više nego što mi je mesto uz njega.

Život mi se promenio s devetnaest godina. Ime mi je tad već bilo poznato na ulicama. Posle teške nedelje na crnom tržištu, nameravala sam da provedem vikend s ocem. Džeks nije shvatao šta će mi slobodni dani – on misli da izvan našeg sindikata nema ničeg vrednog truda – ali, za razliku od mene, on nema porodicu. Bar ne živu. Iako nikad nisam bila bliska s ocem, mislim da bi trebalo da održavamo vezu. Povremena večera, telefonski pozivi, poklon za Novembarsku plimu. Jedino mi smetaju njegova beskonačna pitanja. Čime se bavim? Ko su mi prijatelji? Gde stanujem?

Nisam mogla da mu odgovorim. Istina je opasna. Možda bi me lično poslao u Tauer hil kad bi znao šta stvarno radim.

Možda bi trebalo da mu kažem istinu. Možda bi ga to ubilo. Kako god, ne kajem se što sam se pridružila sindikatu. Moj posao je nepošten, ali je plaćen. A kao što Džeks uvek ističe, bolje je biti odmetnik nego klada.

Kiša je padala tog dana. Poslednjeg dana na poslu.

Aparati za održavanje u životu starali su se za moje vitalne funkcije. Izgledala sam kao mrtva, što sam na neki način i bila: duša mi je bila odvojena od tela, delimično. To je zločin zbog kog bih mogla da završim na vešalima.

Rekla sam da radim u sindikatu. Dozvolite da objasnim. Svojevrsni sam haker. Ne *čitam* misli u pravom smislu te reči; pre sam radar misli, usklađena s dešavanjima u etru. Mogu da osetim nijanse pejzaža snova i lutajuće duhove. Stvari izvan sebe. Stvari koje prosečni vidovnjak ne oseća.

Džeks me koristi kao oruđe za osmatranje. Posao mi je da pratim etarske aktivnosti u njegovom sektoru. Često bi me terao da motrim na druge vidovnjake, da vidim kriju li nešto. Isprva su to samo bili ljudi u prostoriji – ljudi koje sam mogla da vidim, čujem i dodirnem – ali uskoro je shvatio da mogu da idem dalje od toga. Mogu da osetim šta se dešava na drugim mestima: vidovnjaka koji šeta ulicom, skup duhova u Gardenu. Sve dok sam prikačena na aparate za održavanje u životu, mogu da zađem u etar u prečniku od kilometar i po od Sedam bročani-ka. Dakle, ako mu je potreban neko ko će otkriti tajne u sektoru I-4, možete se opkladiti da će Džekson pozvati mene. Rekao je da imam potencijala da idem dalje, ali Nik mi ne dozvoljava da pokušam. Ne znamo kakve bi to posledice moglo imati po mene.

Svaki oblik vidovnjaštva je zabranjen, naravno, ali je onaj koji donosi novac pravi greh. Postoji naročit izraz za to: *mimičarski zločin*. Komunikacija sa svetom duhova, pogotovo radi novčane dobiti. Sindikat se temelji na mimičarskom zločinu.

Naplaćivanje vidovnjačkih usluga rasprostranjeno je među onima koji ne mogu da uđu u bandu. Zovemo ga prošenjem. Scion ga naziva izdajom. Takvi zločinci se zvanično pogubljuju gušenjem azotom, koji se prodaje pod imenom nit-lak. Još se sećam novinskih naslova: BEZBOLNA KAZNA: NAJNOVIJE SCIONSKO ČUDO. Govorili su da se osuđenici osećaju kao da tonu u san, kao da su progutali pilulu. I dalje se održavaju javna vešanja kao i povremena mučenja za veleizdaju.

Ja sam veleizdajnica samo zato što dišem.

Ali vratimo se na onaj dan. Džekson me je prikačio na aparate za održavanje u životu i poslao me u izviđanje. Pratila sam jedan lokalni um, čestog posetioca Četvrtog sektora. Davala sam sve od sebe da mu vidim sećanja, ali nešto me je uvek sprečavalo. Taj pejzaž snova ne liči ni na jedan koji sam videla. Čak je i Džeksa zbunjivao. Po slojevima odbrambenih mehanizama, rekla bih da je njihov vlasnik star nekoliko hiljada godina, ali to je nemoguće. Nešto drugo je posredi.

Džeks je sumnjičav čovek. Pravilo je da mu se novi vidovnjak u njegovom sektoru javi u roku od četrdeset osam sati. Govorio je kako mora da je umešana druga banda, ali niko iz I-4 nema iskustva da spreči moje izviđanje. Niko od njih ne zna za moju veštinu. Taj posetilac nije Didion Vejt, koji je na čelu druge najveće bande u tom kraju. Niti izgladneli prosjaci koji obigravaju oko Brojčanika. Niti teritorijalni mimičarski gospodari koji su se izveštili za etarske krađe. Reč je o nečemu drugom.

Stotine umova prolazilo je pored mene, srebrnasto se presijavalo u tami. Brzo su se kretali ulicama, kao i njihovi vlasnici. Nisam prepoznala te ljude. Nisam im mogla videti lica; samo krajnje ivice njihovih umova.

Sad nisam u Brojčanicima. Moja percepcija je dalje na severu iako ne mogu da odredim gde. Pratim poznati osećaj opasnosti. Neznanečev um je blizu. Vodi me kroz etar kao štitnik s

upaljenom svećom, jureći preko i ispod drugih umova. Brzo se kreće, kao da me neznanac oseća. Kao da pokušava da pobegne.

Ne bi trebalo da pratim to svetlo. Ne znam kuda me može odvesti, a već sam se previše udaljila od Sedam brojčanika.

Džekson ti je rekao da ga pronađeš. Misao je daleka. *Naljutiće se.* Nastavljam dalje, krećem se brže nego što bih ikad mogla u svom fizičkom telu. Probijam se kroz spona fizičkog odredišta. Sad razaznajem bitangin um. Nije srebrn, kao ostalima; ne, ovaj je taman i hladan, um od leda i kamena. Jurim prema njemu. On je tako, *tako* blizu... Ne mogu sad da ga izgubim.

Utom etar oko mene zadrhta i, brzo kao otkucaj srca, um nestade. Neznančev um je ponovo izvan domašaja.

Neko mi drma telo.

Moja srebrna vrpca – veza između tela i duše – izuzetno je osetljiva. Ona mi omogućava da izdaleka osetim pejzaže snova. A može i da me vrati u telo. Kad sam otvorila oči, Dani mi je mahala malom baterijskom lampom pred licem. „Zenice reaguju“, rekla je sebi. „Dobro je.“

Danica. Naš genije, samo je Džeks pametniji od nje. Tri godine je starija od mene, a šarmantna je i osetljiva kao neočekivani udarac. Nik ju je opisao kao sociopatu kad se zaposlila. Džeks tvrdi da joj je samo takav karakter.

„Buđenje, Sanjalice.“ Ošamarila me je. „Dobro došla natrag u mesaru.“

Obraz mi bridi od šamara: dobar znak iako neprijatan. Podižem ruke da skinem masku s kiseonikom.

Vidim tamni sjaj jazbine. Džeksonova gajba je skrivena pećina krijumčarene robe: zabranjeni filmovi, muzika i knjige, sve je nagurano na police ojačane prašinom. Tu je zbirka petparačkih romana i knjižica povezanih heftalicama. Ovo je jedino mesto na svetu gde mogu da čitam, gledam i radim šta god hoću.

„Ne bi trebalo tako da me budiš“, kažem. Ona zna pravila. „Koliko sam dugo bila tamo?“

„Gde?“

„Šta misliš?“

Dani zapucketa prstima. „Da, naravno – u etru. Izvini. Nisam merila vreme.“

Malo verovatno. Dani uvek meri vreme.

Pogledala sam plavi tajmer na mašini. Dani ju je sama napravila. Nazvala ju je Sistem za održavanje mrtvih vidovnjaka, ili SOMV. Mašina nadgleda i kontroliše moje vitalne funkcije dok iz daljine osmatram etar. Srce mi je klonulo kad sam videla brojke.

„Pedeset sedam minuta.“ Protrljala sam slepoočnice. „Pustila si da ostanem u etru jedan sat?“

„Možda.“

„Ceo sat?“

„Naređenja su naređenja. Džeks je rekao da hoće da odgo-
netneš taj tajanstveni um do sumraka. Jesi li uspeła?“

„Pokušala sam.“

„Što znači da nisi uspela. Nećeš dobiti bonus.“ Progutala je espresso jednim gutljajem. „I dalje mi je neverovatno da si izgubila En Nejlor.“

Liči na nju da to potegne. Pre nekoliko dana su me poslali u aukcijsku kuću da vratim duha koji po pravu pripada Džeksu: En Nejlor, čuvena avet iz Faringdona. Neko je ponudio više.

„Nije bilo šanse da povratimo Nejlorovu“, odvrtila sam. „Didi-
on ne bi dozvolio da se čekić spusti, ne posle poslednjeg puta.“

„Kako ti kažeš. Ionako ne znam šta bi Džeks radio s pol-
tergajstom.“ Dani me pogleda. „On kaže da ti je dao slobodan
vikend. Kako si to izvela?“

„Psihološki razlozi.“

„Šta to znači?“

„Znači da me izluđuješ tim svojim napravama.“

Gađa me praznom šoljom. „Brinem o tebi, balavice. Moje naprave ne mogu same da rade. Mogla bih da odem na pauzu za ručak i pustim da ti se taj jadan mozak osuši.“

„*Mogao* je da se osuši.“

„Pazi da me ne rasplačeš. Znaš kako je: Džeks izdaje naređenja, mi ih izvršavamo i dobijamo kintu. Idi radi za Hektora ako ti se ne sviđa.“

U pravu je.

Dani je šmrknula i dodala mi iznošene kožne čizme. Obula sam ih. „Gde su svi?“

„Elajza spava. Imala je napad.“

Kažemo *napad* samo kad neko doživi blizak susret sa smrću, što je u Elajzinom slučaju bila dobrovoljna posednutost. Pogledala sam prema vratima njenog ateljea. „Je l' joj dobro?“

„Biće joj dobro kad se naspava.“

„Pretpostavljam da ju je Nik pregledao.“

„Zvala sam ga. Još je u *Četu* s Džeksom. Rekao je da će te odvesti kod tate u pola šest.“

Četlin je jedini restoran u koji možemo da idemo, otmeno mesto u Nils jardu koje služi alkohol i roštilj. Vlasnik se dogovorio s nama: dajemo mu dobre napojnice, a on pozornicima ne govori šta smo. Njegove napojnice koštaju više od obroka, ali вреди kako bi se provelo veče napolju.

„Kasni“, primećujem.

„Mora da ga je nešto zadržalo.“

Dani je posegnula za telefonom. „Ne trudi se.“ Gurnula sam kosu pod kapu. „Ne bih da im prekidam skup.“

„Ne možeš da ideš vozom.“

„Zapravo mogu.“

„Sama sebi kopaš raku.“

„Biću dobro. Nedeljama ne proveravaju tu liniju.“ Ustala sam. „Doručak u ponedeljak?“

„Možda. Moguće je da zveri dugujem prekovremeni rad.“ Pogledala je na sat. „Bolje bi bilo da kreneš. Gotovo je šest.“

U pravu je. Imam manje od deset minuta da stignem do stanice. Uzela sam jaknu i potrčala prema vratima. Usput sam duhu u uglu dobacila „Ćao, Pitere“. Zasvetleo je u odgovor: blag sjaj iz dosade. Nisam videla taj sjaj, ali osetila sam ga. Piter je ponovo depresivan. Nekad mu smeta što je mrtav.

Postoji utvrđen način poslovanja s duhovima, bar u našem sektoru. Recimo, Piter je jedan od naših duhovnih pomoćnika – muza, da budem tačna. Elajza mu dozvoljava da je posedne po tri sata dnevno i ona tad slika remek-dela. Kad završi, otrčim u Gardens i uvaljam sliku neopreznim trgovcima umetničkim delima. Ali Piter je mušičav. Nekad prođu meseci bez ijedne slike.

U jazbini kao što je naša nema mesta moralu. To se događa kad manjinu oterate u podzemlje. To se dešava kad je svet surov. Ne možete da uradite ništa osim da se pomirite s tim. Da pokušate da preživite, da zaradite nešto. Da napredujete u senci Vestminsterskog magistrata.

Moj posao – moj život – nalazi se u Sedam brojčanika. Po scionskoj jedinstvenoj urbanističkoj podeli, nalazi se u Prvoj kohorti, Četvrtom sektoru – I-4. Izgrađen je oko jednog stuba na raskrsnici blizu crne tržnice na Kovent gardenu. Na tom stubu je šest sunčanih brojčanika.

Svaki sektor ima svog mimičarskog gospodara ili kraljicu. Svi zajedno čine Neprirodnu skupštinu, koja tvrdi da upravlja sindikatom, ali svako radi šta hoće u svom sektoru. Brojčanicima su u središnjoj kohorti, gde je sindikat najjači. Zato ga je Džeks izabrao. Zato ostajemo tu. Nik je jedini među nama koji ima svoju gajbu, nešto severnije u Merilbounu. Koristimo njegov stan samo za hitne slučajeve. Za tri godine koliko radim za Džeksa, bio je samo jedan hitan slučaj kad je Noćni pozornički odred napravio raciju u Brojčanicima ne bi li našao neki trag vidovnjaštva. Jedan glasnik nas je upozorio dva sata pre racije. Uspeli smo da pobeegnemo za jedan sat.

Napolju je bilo vlažno i hladno. Uobičajeno martovsko veče. Osetila sam duhove. Brojčanicima su bili sirotinjska četvrt u danima

pre Sciona i mnoštvo nesrećnih duša i dalje se vrzma oko stuba, čekajući novu svrhu. Pozvala sam nekoliko njih u klupko. Zaštita je uvek dobrodošla.

Scion je poslednja reč amaurotičke bezbednosti. Zabranjeno je svako spominjanje života posle života. Frenk Viver je smatrao da smo neprirodni i, kao i mnogi veliki inkvizitori pre njega, podučavao je ostatak Londona da nas mrzi. Ukoliko nije neophodno, izlazimo samo sigurnim satima – kad NPO spava, a Dnevni pozorički odred preuzima kontrolu. Pripadnici DPO nisu vidovnjaci. Nije im dozvoljeno da ispoljavaju surovost kao njihovim noćnim kolegama. Bar ne javno.

NPO je drugačiji. Vidovnjaci u uniformama. Obavezni da služe trideset godina pre nego što ih podvrgnu eutanaziji. Đavolski sporazum, kažu neki, ali to im daje tridesetogodišnje jemstvo lepog života. Većina vidovnjaka nije te sreće.

Londonska istorija ispunjena je smrću te je teško pronaći mesto bez duhova. Oni prave sigurnosnu mrežu. Ipak, morate se nadati da ćete naleteti na duhove koji su dobri. Ako koristite slabog duha, on može samo da zabezekne napadača na nekoliko sekundi. Najbolji su duhovi koji su vodili nasilan život. Zato se neki tako dobro prodaju na crnom tržištu. Džek Trbosek bi mogao da se proda za nekoliko miliona da je iko uspeo da ga pronađe. Ali neki se kunu da je Trbosek bio Edvard VII – pali princ, Krvavi Kralj. Scion tvrdi da je on bio prvi vidovnjak, ali nisam nikad poverovala u to. Više volim da mislim da smo oduvek postojali.

Smrkava se. Nebo je zlatno zbog zalaska sunca, a mesec upadljivo beo. Ispod njega je citadela. *Dva pivara*, bar s kiseonikom preko puta ulice, pun je amaurotičara. Normalnih ljudi. Vidovnjaci govore da su oni oboleli od amauroze, baš kao što oni govore da smo oboleli od vidovnjaštva. *Truli*, tako ih nekad zovu.

Ta reč mi se nikad nije sviđala. Zvuči kao da su gnjili. Što je pomalo licemerno s obzirom na to da mi opštimo s mrtvima.

Zakopčala sam jaknu i navukla kapu do očiju. Glavu dole, oči širom otvorene. To je jedini zakon koji poštujem. Ne sci-
onske zakone.

„Budućnost za groš. Samo groš, gospoja! Najbolji prorok u Lon-
donu, gospoja, to vam tvrdim. Nešto sitnine za sirotog prosjaka?“

Glas pripada mršavom čoveku obučenom u jednako tanku
jaknu. Dugo nisam videla nijednog prosjaka. Oni su retki u
središnjoj kohorti, gde je većina vidovnjaka u sindikatu. Pogle-
dala sam mu auru. On uopšte nije prorok već gatač; veoma glup
gatač – mimičarski gospodari pljuju na prosjake. Pošla sam
pravo prema njemu. „Šta to umišljaš, dođavola?“ Zgrabila sam
ga za okovratnik. „Jesi li poludeo?“

„Molim vas, gospođice. Umirem od gladi“, rekao je glasom
promuklim od dehidracije. Ima tikove zavisnika od kiseonika.
„Nemam posao. Nemojte reći Vescu, gospođice. Samo sam hteo...“

„Onda se gubi odavde.“ Gurnula sam mu nekoliko novčanica
u šaku. „Baš me briga kuda ćeš, samo se skloni s ulice. Nabavi
krevet. A ako i sutra budeš morao da prosiš, radi to u Šestoj
kohorti. Ne ovde. Je l' jasno?“

„Bog vas blagoslovio, gospođice.“

Skupio je malobrojne stvari, među kojima je bila i staklena
kugla. Jeftinija je od kristalne. Gledala sam kako žurno odlazi
prema Sohau.

Siroti čovek. Ako potroši taj novac u baru s kiseonikom, začas
će se ponovo naći na ulicama. Mnogi ljudi to rade: priključe se na
cevcicu i udišu vazduh s dodatim aromama, nekad i satima. To
je jedina dozvoljena droga u citadeli. Šta god da radi, taj prosjak
je očajan. Možda su ga šutnuli iz sindikata ili ga je porodica
odbacila. Nisam pitala.

Niko ne pita.

Stanica I-4B je uglavnom prometna. Amaurotičari nemaju
ništa protiv vozova. Oni nemaju aure koje ih mogu odati. Većina
vidovnjaka izbegava javni prevoz, ali nekad je u vozu sigurnije

nego na ulici. NPO jedva pokriva celu citadelu. Nasumične provere su retke.

Postoji šest sektora u svakoj od šest kohorti. Ako želite da napustite svoj sektor, pogotovo noću, potrebna vam je putna dozvola i malo sreće. Potčuvvari se raspoređuju kad padne mrak. Oni su ogranak Noćnog pozorničkog odreda – uhapšeni vidovnjaci s vidom koji služe uobičajenu doživotnu kaznu. Služe državi kako bi ostali živi.

Nisam nikad razmišljala o tome da radim za Scion. Vidovnjaci mogu biti okrutni jedni prema drugima – ne mogu mnogo da saosećam s onima koji se okrenu protiv svojih – ali ipak osećam srodnost s njima. Svakako ne bih mogla nekog da uhapsim. Ali nekad sam u iskušenju kad naporno radim dve nedelje i Džeks zaboravi da mi plati.

Pregledala sam dokumenta iako imam samo još dva minuta. Kad sam prošla rampe, pustila sam klupko. Duhovi ne vole da ih vodite daleko od mesta koja opsedaju i ne bi mi pomogli kad bih ih naterala.

Bubnji mi u glavi. Kakav god lek da mi je Dani pumpala u vene, dejstvo mu slabi. *Sat u etru...* Džeks me stvarno gura do krajnjih granica.

Ne peronu bleštavozelena oglasna tabla objavljuje vozni red; inače je slabo osvetljeno. Iz zvučnika se čuje glas Skarlet Barniš.

„Ovaj voz staje na svim stanicama u Četvrtom sektoru Prve kohorte, prema severu. Molimo vas, spremite karte za pregled. Na sigurnosnim ekranima pogledajte večerašnje biltene. Hvala i prijatno večē.“

Veče mi uopšte nije prijatno. Nisam jela od svitanja. Džek mi daje pauzu za ručak samo kad je veoma dobre volje, što je retko koliko i plave jabuke.

Na sigurnosim ekranima pojavila se nova poruka: TDR: TEHNOLOGIJA DETEKCIJE RADIESTEZIJE. Ostali putnici nisu obraćali pažnju. Taj oglas se stalno vrti.

„U gusto naseljenoj citadeli kao što je London, normalno je pomisliti da možda putujete pored neprirodnog pojedinca.“ Na ekranu su se pojavile siluete koje predstavljaju građane. Jedna je pocrvenela. „Ustanova Sci-SOIN trenutno isprobava čulni štit TDR u kompleksu Paddington kao i u Magistratu. Cilj nam je da do 2061. instaliramo čulni štit na osamdeset odsto stanica u središnjoj kohorti, što će nam omogućiti da smanjimo broj pripadnika neprirodne policije u podzemnoj železnici. Posetite Paddington ili pitajte pripadnika policije za više podataka.“

Reklame su se smenjivale, ali ta mi se vrtela u glavi. TDR je najveća pretnja vidovnjačkoj zajednici u citadeli. Scion tvrdi da može da detektuje auru sa šest metara. Ako ne dođe do velikog odlaganja u njihovim planovima, zatvoriće nas do 2061. Uobičajeno za mimičarske gospodare, nijedan nije pronašao rešenje. Oni se samo prepiru. I prepiru. I prepiru u vezi sa svojim prepirkama.

Aure pulsiraju na ulici iznad mene. Ja sam poput rašlji, brujim od njihove energije. Kako bih skrenula misli, premećem ličnu ispravu u ruci. Na njoj su moja fotografija, ime, prebivalište, otisci prstiju, datum rođenja i zanimanje. Gospođica Pejđž E. Mahoni, naturalizovana građanka sektora I-5. Rođena 2040. u Irskoj. Preselila se u London 2048. pod naročitim okolnostima. Zaposlena u baru s kiseonikom u sektoru I-4, zbog čega imam putnu dozvolu. Plava kosa. Sive oči. Visoka metar sedamdeset tri. Bez naročitih obeležja osim potamnelih usana, verovatno od pušenja.

Nisam nikad zapalila cigaretu.

Vlažna ruka me zgrabi za zglob. Trzam se.

„Trebalo bi da mi se izviniš.“

Podigla sam pogled prema tamnokosom čoveku s polucilindrom i prljavom belom kravatom. Prepoznala bih ga po smradu: Hejmarket Hektor, jedan od naših manje čistih takmaca. Uvek

smrdi kao kanalizacija. Nažalost, on je podgospodar, vođa sindikata. Njegov rejon nazivaju Đavoljim jutrom.

„Pobedili smo. Pošteno.“ Izvukla sam ruku. „Zar nemaš pametnija posla, Hektore? Pranje zuba ne bi bilo loše za početak.“

„Ne bi bilo loše da *ti* poštenije igraš, mala džambasice. I da pokažeš malo poštovanja prema svom podgospodaru.“

„Nisam prevarantkinja.“

„O, rekao bih da jesi“, odvrati tiho. „Koliko god onaj tvoj mimičarski gospodar glumio otmenost, svih sedmero ste gadni prevaranti i lažovi. Čujem da si najpronijljivija na crnom tržištu, draga moja Sanjalice. Ali nestaćeš.“ Prešao mi je prstom po obrazu. „Svi nestanu na kraju.“

„I ti ćeš nestati.“

„Videćemo. Uskoro.“ Sledeće reči mi je prošaputao na uvo: „Želim ti *veoma* bezbednu vožnju do kuće, uličarko.“ Nestao je kroz izlazni tunel.

Moram da se čuvam u Hektorovoj blizini. Kao podgospodar on nema stvarnu moć nad drugim mimičarskim gospodari-ma – jedina uloga mu je da saziva sastanke – ali ima brojne sledbenike. Ogorčen je otkako je moja banda pobedila njegove lakeje u tarokiju, dva dana pre nego što se Nejlorova pojavila na aukciji. Hektorovi ljudi ne vole da gube. Džekson nije pomagao time što ih je razdraživao. Veći deo moje bande izbegao je da se nađe na udaru, uglavnom time što su im se sklanjali s puta, ali Džeks i ja smo suviše prkosni. Bleda Sanjalica – moj ulični nadimak – nalazi se na njihovom spisku za odstrel. Ako me ikada opkole, mrtva sam.

Voz je zakasnio jedan minut. Sela sam na prazno sedište. Samo je još jedna osoba u vagonu: čovek koji čita *Dejli descendent*. On je vidovnjak, medijum. Napeta sam. Ne može se reći da Džeks nema neprijatelje, a brojni vidovnjaci znaju da sam njegova ženska. Znaj u da prodajem slike koje pravi Piter Klas nikako nije mogao naslikati.

Izvadila sam standardni džepni kompjuter i izabrala omiljeni zakoniti roman. Bez duhova da me štite, jedino što mogu da radim jeste da izgledam što normalnije i amaurotičnije.

Dok sam listala stranice, jednim okom sam motrila na čoveka. Vidim da sam mu u radaru, ali ne progovaramo. Budući da me još nije zgrabio za vrat i ubio od batina, nagađam da nije nedavno nasamareni ljubitelj slika.

Odvažila sam se da bacim pogled na njegov primerak *Descendanta*, jedinih novina koje se i dalje masovno štampaju. Prelako je zloupotrebiti papir; na džepne kompjutere možemo da skidamo sadržaje samo s ono malo medija koje cenzor odobrava. Pogled su mi uzvratile uobičajene vesti. Dva mlada čoveka obešena zbog veleizdaje, sumnjiva prodavnica zatvorena u Trećem sektoru. Jedan dugačak članak pobija „neprirodne“ tvrdnje da je Engleska politički izolovana. Novinar je Scion nazvao „kraljevstvom u embrionu“. To govore otkad znam za sebe. Ako je Scion i dalje embrion, svakako ne želim da budem tu kad bude izleteo iz materice.

Gotovo su dva veka prošla od nastanka Sciona. Ustanovljen je kao odgovor na otkrivenu pretnju kraljevstvu. Na *epidemiju*, kako su je zvali – epidemiju vidovnjaštva. Zvanični datum je 1901, kad su Edvardu VII prikačili pet jezivih ubistava. Tvrdili su da je Krvavi Kralj otvorio vrata koja se ne mogu zatvoriti, da je na svet doneo kugu vidovnjaštva i da su njegovi sledbenici svugde, razmnožavaju se i ubijaju, crpu moć iz izvora velikog zla.

Sledio je Scion, republika izgrađena da istrebi bolest. U narednih pedeset godina pretvorila se u mašinu za lov na vidovnjake i sve krupne političke mere zasnivale su se na neprirodnima. Neprirodni su uvek ubijali. Nasumično nasilje, krađe, silovanja, podmetanja požara – sve se to dešava zbog neprirodnih. U narednim godinama, u citadeli je nastao vidovnjački sindikat, stvorio organizovano podzemlje i ponudio utočište vidovnjacima. Otada se Scion još više trudi da nas iskoreni.

Jednom kad instaliraju TDR, sindikat će se raspasti i Scion će postati svevideći. Imamo dve godine da preduzmemo nešto u vezi s tim, ali ne verujem da će se to dogoditi dok je Hektor podgospodar. Njegova vladavina nije donela ništa osim korupcije.

Voz je prošao tri stanice bez ijednog incidenta. Upravo sam završila poglavlje kad su se svetla ugasila i voz se zaustavio. Shvatila sam šta se dešava delić sekunde pre drugog putnika. Potpuno se ispravio u sedištu.

„Pretražiće voz.“

Pokušala sam da odgovorim, ali jezik mi je bio kao komad presavijene tkanine.

Isključila sam džepni kompjuter. Jedna vrata su se otvorila u zidu tunela. Na ekranu u vagonu pojavilo se obaveštenje SIGURNOSNA UZBUNA. Znala sam šta sledi: dva potčuvara u patroli. Uvek imaju šefa, najčešće medijuma. Nisam nikad doživela nasumičnu kontrolu, ali znam da im je malo vidovnjaka umaklo.

Srce mi je mahnito tuklo u grudima. Pogledala sam drugog putnika, pokušala da protumačim njegovu reakciju. On je medijum, mada nije naročito moćan. Nisam nikad otkrila kako to mogu da vidim – moje antene se prosto podignu na određen način.

„Moramo da izađemo iz ovog voza.“ Ustao je. „Šta si ti, dušo? Proročica?“

Nisam odgovorila.

„Znam da si vidovnjakinja.“ Povukao je ručku vrata. „Hajde, dušo, šta si se ukipila. Mora da postoji izlaz.“ Obrisao je čelo rukavom. „Od svih dana za nasumičnu kontrolu – *jedini dan*...“

Nisam se pomerila. Nema izlaza iz ovoga. Prozori su ojačani, vrata zaključana – i ističe nam vreme. Snopovi dve baterijske lampe osvetliše vagon.

Ostala sam nepomična. Potčuvari. Mora da su osetili vidovnjake u vagonu inače ne bi isključili svetlo. Znam da nam mogu videti aure, ali žele da otkriju koja smo vrsta vidovnjaka.

U vagonu su. Prizivač i medijum. Voz nastavlja dalje, ali svetla se ne uključuju. Prvo prilaze čoveku.

„Ime?“

Ispravio se. „Linvud.“

„Razlog za putovanje?“

„Idem da posetim ćerku.“

„Da posetiš ćerku. Jesi li siguran da nisi krenuo na seansu, medijume?“

Traže kavgu.

„Imam neophodna dokumenta iz bolnice. Veoma je boleсна“, objasni Linvud. „Dozvoljeno mi je da je posećujem svake nedelje.“

„Neće ti biti dozvoljeno da je ikad vidiš ako još jednom otvoriš tu gubicu.“ Okrenuo se da zalaje na mene: „Ti. Gde ti je karta?“

Izvadila sam je iz džepa.

„A putna dozvola?“

Pružila sam mu je. Zastao je da pročita.

„Radiš u Četvrtom sektoru.“

„Da.“

„Ko je izdao ovu dozvolu?“

„Bil Banberi, moj supervizor.“

„Shvatam. Ali moram da vidim još nešto.“ Uperio mi je lampu u oči. „Ne mrdaj.“

Nisam se makla.

„Nema duhovni vid“, primetio je. „Mora da si proročica. E za *to* nisam čuo već neko vreme.“

„Nisam video proroka sa sisama od četrdesetih godina“, reče drugi potčubar. „Ova će ih oduševiti.“

Njegov nadređeni se osmehnu. Ima kolobom u oba oka, znak trajnog duhovnog vida.

„Na tebi ću zaraditi mnogo novca, mlada damo“, rekao mi je. „Samo me pusti da ti još jednom pogledam oči.“

„Nisam proročica“, odgovorila sam.

„Naravno da nisi. A sad zatvori usta i otvori te sijalice.“

Većina vidovnjaka misli da sam proročica. Lako je pogrešiti. Aure su slične – zapravo su iste boje.

Čuvar mi je prstima na silu otvorio levo oko. Dok mi je lampom proučavao zenicu, tražeći kolobom koji nemam, drugi putnik je pokušao da pobegne kroz otvorena vrata. Usledio je potres kad je zavitlao duha – svog anđela čuvara – na potčuvare. Udaljeniji čuvar je kriknuo kad se anđeo zakucao u njega i pomutio mu čula kao mutilica sveža jaja.

Prvi potčuvar bio je prebrz. Pre nego što se iko pomerio, prizvao je klupko poltergajsta.

„Ne mrdaj, medijume.“

Linrud ga prikova pogledom. On je sitan četrdesetogodišnjak, mršav ali mišićav, smeđe kose koja je počela da sedi na slepoočnicama. Ne vidim poltergajste – niti bilo šta drugo zbog baterijskih lampi – ali toliko mi crpu snagu da ne mogu da se pomerim. Izbrojala sam tri. Nisam nikad videla da iko vlada *jednim* poltergajstom, a kamoli trojicom. Hladan znoj mi je izbio na potiljku.

Dok se anđeo spremao za drugi napad, poltergajsti su kružili oko potčuvara. „Pođi mirno s nama, medijume“, rekao je, „i zamolićemo šefove da te ne muče.“

„Samo napred, gospodo.“ Linrud podiže ruku. „Ne bojim se nijednog čoveka kad su anđeli uz mene.“

„Tako svi kažu, gospodine Linrude. Ali zaborave na to kad vide Tauer.“

Linrud je bacio svog anđela niz vagon. Nisam videla sudar, ali osetila sam ga svim čulima. Naterala sam se da ustanem. Prisustvo trojice poltergajsta crpe mi snagu. Linrud je hrabar na rečima, ali znam da ih oseća; muči se da očeliči svog anđela. Dok je prizivač kontrolisao poltergajste, drugi potčuvar je recitovao trenodiju: niz reči koji tera duhove da sasvim umru, šaljući ih

u svet van domašaja vidovnjaka. Anđeo zadrhta. Moraju znati njegovo puno ime da bi ga oterali, ali sve dok potčuvav poje, anđeo će biti preslab da zaštiti svog domaćina.

Krv mi bubnji u ušima. Grlo mi se steže, prsti mi trnu. Ako se sklonim u stranu, uhapsiće oboje. Zamišljam sebe u Taueru, kako me muče, izvode na vešala...

Neću da umrem danas.

Dok su se poltergajsti približavali Linvudu, nešto mi se desilo s vidom. Usmerila sam se na potčuvare. Umovi su im vibrirali blizu mog, dva pulsirajuća prstena energije. Čula sam kako mi je telo udarilo u pod.

Nameravala sam samo da ih dezorijentišem kako bih kupila vreme da pobegnem. Iznenadenje je bilo na mojoj strani. Nisu obraćali pažnju na mene. Prorocima je potrebno klupko da bi bili opasni.

Meni nije potrebno.

Preplavila me je crna plima straha. Duh mi je izleteo iz tela, pravo u prvog potčuvara. Pre nego što sam shvatila šta radim, uletela sam u njegov pejzaž snova. Nisam samo prošla pored njega – ušla sam u njega, prošla kroz njega. Zavitlala sam mu duh u etar i ostavila mu telo prazno. Pre nego što je njegov drug stigao da udahne, doživeo je istu sudbinu.

Duh mi ulete natrag u telo. Bol mi sevnu iza očiju. Nisam nikad osetila takav bol; kao noževi u lobanji, vatra u samom tkivu mozga, toliko vrelo da ne vidim, ne mogu da se pomerim ni da mislim. Maglovito sam svesna toga da je pod vagona lepljiv pod mojim obrazom. Šta god da sam upravo uradila, neću to uskoro ponoviti.

Voz se zaljula. Mora da se bliži sledećoj stanici. Podigla sam se na laktove, mišići su mi drhtali od naprezanja.

„Gospodine Linvude?“

Nije bilo odgovora. Otpuzala sam do mesta gde je ležao. Kad je voz prošao pored pomoćnog svetla, videla sam mu lice.

Mrtav je. Poltergajsti su mu usisali duh. Njegova lična isprava je na podu. Vilijam Linvud, četrdeset tri godine. Dvoje dece, jedno s cističnom fibrozom. Oženjen. Bankar. *Medijum*.

Jesu li žena i deca znali za njegov tajni život? Ili su amaurotični, nesvesni toga?

Moram da izgovorim trenodiju ili će zauvek opsedati ovaj vagon. „Vilijame Linvude, idi u etar. Sve je podmireno. Svi dugovi su plaćeni. Ne moraš više da obitavaš među živima.“

Linvudov duh je lebdeo u blizini. Etar je počeo da šapuće kad su on i njegov anđeo nestali.

Svetla se upališe. Grlo mi se steže.

Na podu su još dva tela.

Uхватила sam se za rukodržać da ustanem. Jedva sam ga obujmila vlažnim dlanom. Nekoliko koraka dalje prvi potčuvuar leži mrtav, i dalje s iznenađenim izrazom.

Ubila sam ga. Ubila sam potčuvara.

Njegov drug nije te sreće. Leži na leđima, zuri u tavanicu, a klizava nit pljuvačke curi mu niz bradu. Trgao se kad sam mu se približila. Jeza mi se spustila niz leđa i osetila sam žuč u ustima. Nisam mu gurnula duh dovoljno daleko. On i dalje lebdi u tamnim delovima njegovog uma: u tajnim, tihim delovima u kojima nijedan duh ne bi trebalo da obitava. Poludeo je. Ne. Ja sam ga *oterala* u ludilo.

Stegla sam vilicu. Ne mogu ga ostaviti tako – čak ni potčuvuar ne zaslužuje takvu sudbinu. Položila sam mu hladne dlanove na ramena i pripremila se za ubistvo iz samilosti. Zastenjao je i prošaputao: „Ubij me.“

Moram to da uradim. Dugujem mu to.

Ali ne mogu. Jednostavno ne mogu da ga ubijem.

Kad je voz ušao u stanicu I-5C, čekala sam pored vrata. Kad su novi putnici pronašli tela, već je bilo prekasno da me uhvate. Bila sam na ulici iznad njih, spuštene kape da sakrijem lice.